Адам Міцкевич

Олександрові Ходзьку

Перекладач: Микола Лукаш

Джерело: З книги: Від Бокаччо до Аполлінера/Переклади/ К.:Дніпро,1990

Олесю-друже! Чим я віддячу
За твоїх щирих слів теплоту?
Я дар мій віщий в химерах трачу,
Які ж я лаври тобі сплету?

Ти, мов той сокіл в небесній сині,
Побачив гордий політ орла;
Від крил упали скорботні тіні,
Та в смілім зорі сто сонць пала.

Ти, мій соколе, співаєш дзвінко,
Твій вір сягає в найдальшу даль,
Ти у просторах шугаєш гінко —
З таким орлові дружить не жаль.

Тільки орел той, може, востаннє
З лебедем-братом заводить спів...
Скоро настане хвиля розстання,
Порідша гроно товаришів.

Але не личить мужам тужливість,
Плачі й зітхання жінкам лишім!
Щоб оспівати світу мінливість,
Я притчу, браття, вам розповім.

Раз зазмагались небесні птиці, —
Хто зможе в льоті всіх перегнать,

Щоб певно знати, кому годиться
В пернатім царстві владарювать.

Орел піднявся — аж зашуміло...
Хто йому рівня? Де є той птах?
У нього крила — немов вітрила,
Напруга, сила, широкий змах.

Малий колібрі у мить відльоту
Вчепивсь орлові попід крило;
Царем зробитись він мав охоту,
Бажання слави і в нім жило.

Орел в змаганні тому загинув —
Знеміг у льоті і впав на діл;
Малий колібрі далі полинув,
Пурхиувши в небо з-під орлих крил.

Орлові впасти,— тобі літати,
Адаму згинуть,— тобі цвісти;
Ти його сяйвом будеш сіяти
І трон по ньому посядеш ти.

Ти його, друже, вславить зумієш
У тихосумних святих піснях,
Ти його душу світу розкриєш,
Сльозу пророниш на його прах.

Сльозу пророниш, мій милий брате,
Що так зарані співець затих,
І жаль свій виллєш, і біль утрати
У тихо-сумних піснях святих.